

това той дохожда веднага при мене, азъ живѣяхъ въ хотелъ „Фиески“, и започва разярено къмъ мене: А бе какви . . . лайна сте вие разбъркали, съставили сте неznamъ какви комитети да освобождавате България и други мръси думи. Азъ го заглѣдахъ съ учуденъ погледъ, като че чувамъ нѣщо ново отъ него, и му казахъ, че нищо неznamъ отъ сичко това.

— Та тъй а, Диямандеску ми разказа сички тия ваши лайна, които ти си забъркалъ, и стана и избѣга на вѣнъ съ думитѣ: „чакай азъ ще ви науча васъ даскалетини неедни“.

Слѣдъ това азъ отивамъ веднага при Диямандеска, да видя каква е тая работа. Влѣгвамъ при него и намѣрвамъ го съ Раковски.

Диямандеску се обръща къмъ мене и започва: Г-нъ Касабовъ защо криете отъ г-нъ Раковски, че сме съставили комитетъ, той не е ли българинъ и добъръ патриотъ.

Обърнахъ се къмъ него зачуденъ, и му казвамъ, азъ неznamъ нищо отъ сичко това, що ми говорите.

Раковски става, разтрѣперанъ отъ ядъ срѣщу мене . . .

Азъ му посочихъ ржката си, и му казвамъ стой, какво искашъ да се биешъ ли. — азъ съмъ готовъ. Тогава и Диямандеску се туря помежду ни, за да не става бой. Азъ знаяхъ добръ, че Раковски е страшливъ, за това взехъ такава поза. Слѣдъ това азъ си излѣзохъ веднага. И отъ тогава нито съ Диямандеска се срѣзнахъ нито съ Раковски, който и не слѣдъ много се помина.

Свиквамъ комитета и разказвамъ на членоветѣ тази сѣна съ Раковски и Диямандеска. Тогава Ат. Андрѣевъ се закани, че споредъ задлъжението си съ клѣтвата, той ще убие Диямандеска като прѣдатель. Азъ започнахъ да му говоря, че не трѣба да става убийство по между ни, защото цѣлото ни свѣто дѣло ще се растури отъ румжнското правителство, но можемъ само като наказание, да изключимъ Диямандеска отъ комитета. Андрѣевъ